

Sürrealist Yalnızlık

– Gizli Özne · 02 Ekim 2012

Uzaktayım... Çok uzakta...

Ekmeğe tereyağı sürüp kuşburnu marmelâdıyla süslediğim günler geliyor aklıma. Biraz tuz biraz şeker karışımı bir yaşantı ile oynadığım yıllar. Şimdi şekerden çok tuzla oyalanıyorum. En çok da kalbimdeki yaralara serpiyorum, beyaz ve keskin elmasları. Sevgilim, her an boyut değiştiriyorum... Yeryüzünün katmanlarından günden güne daha da uzaklaşıyorum...

İpek çarşafın altına sakladım yazamadıklarımı.

Pencereden hışımla içeriye giren rüzgârı gördüm, perdenin arkasına gizleniyordu. Onu seyrederek toparlandım. Biliyor musun şiir eskisi kadar masum değil. Hatta kelimeler ilk kez ölümcül bir darbe oldu bana. Kiraz ağacının yapraklarına yazdıklarımı emanet almama rağmen, artık hiçbir kelimenin samimiyetine inanmıyorum.

Saç diplerime deniz kumu döküp apartmandan silkeledim. Belki içimdekileri tutarsın diye...

Hiçbir alışverişten mutlu ayrılmadım inan... Ah sevgilim kredi kartımı keskin bir makasla kestiğimden beri, veresiye sevindiriyorum düşlerimi. Adaletsiz dünyanın ortasında iyi niyetli şehirler arıyorum. Her saldırıda kıtalara bölünen benim. Bir sürü düşlerim oldu artık. Batı dalgalarıyla yıkanan düşlerim var. Kayaları haşince tokatlayıp acıtırsa da hiçbir zaman derdiyle bir başına kalamayan... Ama ben sesini duymadan geçen günleri her seferinde yok sayıyorum. Kazağına sarılıp uyurken buluyorum hülyalarımı. Zahmetli uykunun tatlılığına aldırmadan uyandırıp yatağına yatırıyorum. Küçücük bir çocuk gibiyim ve sen misketlerimi benden alıyorsun.

Sevgilim; gözlerime saldıgın bu derinlik tüm okyanusları kışkandırmış olmalı. Yoksa bu denli yok olmaya hazırken tutmazdın ellerimden. Sabrınla oyalanıyorum, canlı bombalar üzerime üzerime yürürken... Her saldırıdan kıl payı kurtulup sadakalar veriyorum organlarımla saadeti için... Ama yine de her defasında düşlerime kanıp acılarımı yalanlayacağım. Ben ağlamak için gecenin korunaklılığını bekleyen efsunlu bulut... Ben acemi bir hırsız dikkatsizliğiyle senin şehrinde adım adım senden izler çalan, çalıp tüm aşklara pay eden sürrealist bir yalnızlığım... İnsanlar bir gün yazdığım her kelimenin içinde seni bulup beni cezalandıracaklar... Kendimi yollara vurup bu saçma ve duyarsız hayatları yaşayan insanlara karşı bir kalkan bulmalıyım...

Kuzeye gidiyor aklım, Karadeniz'in öfkeli ama masum yanına. Kalbimi tutuyorum, kainat dolusu anının ağırlığıyla matem rengine bürünüyor. Kâğıttan bir uçağın üstündeyim, kırk beş dakikada yanındayım, iyilik sever bir rüzgar söyledi. Sana geldiğimde ne kötü bir sözcük ne de gözyaşı kalacak. Bir çöpçüyle

randevulaştık söz verdi tüm pislikler gün doğmadan alt olacak... Ateşler içinde kalmış olmalıyım. Bu sayıklama nöbetlerini bir yere kaydet sevgilim. Dünyanın en güzel şiirini yazıyor olmalıyım. Ama yoksun! Ağır bir kaya gibi düşüyor bedenimden başım... Doğal afetlerde; apar topar, yükte hafif pahada ağır eşyalarını kapıp kaçan zavallılar gibiyim. En önemli kelimeyi düşürmüş olmalıyım, hiçbir işe yaramıyorum...

Nedenlerimi açıklamayacağım. Ama ortaya bir dökersem tüm gizlileri, yanılığlar tavan yapar. İlk kez selamlaşır gibi bakıyorum yaşananlara. Merhaba kadar duyarlı hoşça kal kadar mağrurum... Çatı katına çıkıp biriktirdiğim şarkıları dinliyorum. Birazdan orkestramın solisti olup konser düzenleyeceğim tüm Marmara'ya. Birazdan Boğazın derinliklerine inip çılgınca kulaçlar atacağım. Sadece yalnız ve acımasız olduğumu söyleyen herkes anlayacak buruk tadımı. Aksine kalabalık ve duyarlı yanıma rastladıkça utanç duyacaklar. Bir tek ben kanını emebiliyorum ihanetlerin... Vampirella, geceleri besleniyor sadakate...

Geleceği sevmeliyim...

Çünkü çocuklarıma yemek pişireceğim, işe gidip dönüşte kreşe uğrayacağım. Mutlu yuvamın içinde kirden ve pastan arınmış umutlarım olacak... Hayat hep böyle gitmeyecek. Köşeyi döneceğim bende... Bastığım hiçbir yerde buz olmayacak, ayaklarım yine hep çıplak kalacak... Ve sen ben istemeden kahve yapacaksın...

Ordasın değil mi sevgilim?

Tüm insanlar kıskansın gel bir şiir daha yazalım...

// Sevgi Özlem Özcü //

“ gizLi özNe “